Note de lectură

UN ROMAN AL DOPINGULUI: „DIAVOLIŢA" DE MANTOVANI

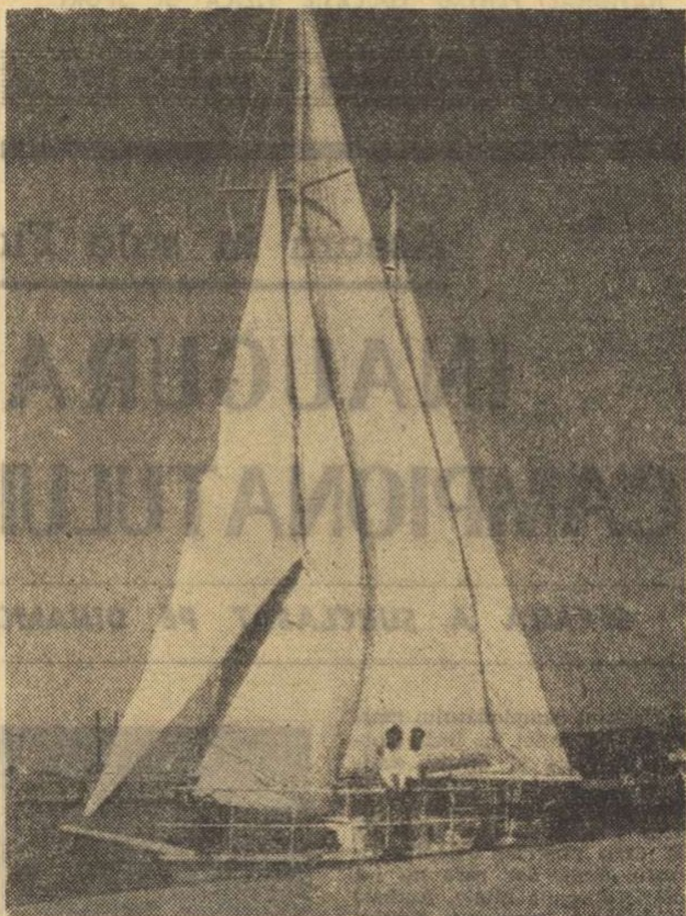
Pentru cel de al treilea roman din cariera sa de scriitor — intitulat „DIAVOLIŢA" şi apărut în editura Rizzoli — fostul ziarist Vincenzo Mantovani *a ales ambianţa agitată, efervescentă a Turului Italiei. Este ambianţa unui spectacol de mari proporţii care angrenează aşi ai pedalei şi simpli „gregari" (oameni de echipă sau, mai exact, de corvoadă), antrenori şi masori, medici şi agenţi de publicitate. (Să nu uităm că marile tururi cicliste declanşează tumultuoase campanii de publicitate care par a fi nici mai mult nici mai puţin decît însăşi raţiunea existenţei acestor întreceri).*

Intr-un asemenea context, care ne face să înţelegem foarte lesne că sportul profesionist este subordonat „industriei spectacolului" (unul din personajele lui Mantovani, fost alergător şi actual antrenor, spune la un moment dat: „GIRO NU MAI ESTE O CURSĂ CICLISTĂ, A DEVENIT UN SHOW"), plasează autorul începutul intrigii unui roman poliţist. Liderul cursei, Giacomo Arcari, se prăbuşeşte subit în timpul unei grele etape de munte şi sucombă în maşina ce-l transportă spre spital. „Insolaţie" — spune un prim comunicat. „Doping" — se şopteşte insistent în culisele acestui sport. Tatăl victimei — care crede ferm în onestitatea lui Giacomo — se adresează unei agenţii de investigaţii pentru a face lumină în acest caz. Şi iată-l pe Colombo, unul din detectivii agenţiei, înzestrat cu perspicacitatea lui Sherlock Holmes şi cu spiritul de deducţie al comisarului Maigret, dar, în plus, cu o maliţiozitate care dă cărţii o savoare aparte — culegînd cu meticulozitate datele ce-l vor duce la concluzia că Arcari nu s-a drogat, ci a fost suprimat cu ajutorul substanţelor dopante şi, în continuare, să afle cine a recurs la un asemenea procedeu pentru a-l elimina pe marele campion ciclist, nu numai de pe scena unei mari întreceri sportive, dar şi de pe cea a vieţii.

Ceea ce ni se pare cu totul remarcabil în cartea lui Mantovani este atitudinea sa faţă de acest flagel al lumii sportive — dopingul, investigaţia profundă pe care o face, prin laboriosul şi sagacele Colombo, în rîndul sportivilor şi al conducătorilor tehnici, al medicilor şi al altor persoane avizate. El consemnează, cu grijă, opinii şi experienţe personale, notează numele şi caracteristicile substanţelor dopante — aflînd din gura unui masor că una dintre cele mai puternice, metedrina, are în argoul lumii sportive echivalentul care a dat titlul cărţii — „diavoliţa" — şi ne permite astfel să cunoaştem dopingul sub multiplele lui faţete: cum se defineşte din punct de vedere ştiinţific, ce urmări are asupra sănătăţii omului, implicaţiile lui în etica sportivă.

Sebastian BONIFACIU

„DACIA", PE MĂRILE LUMII

Ing. Anania Mierloi, constructorul cuterului „Dacia"

Cuterul de 12 m lungime, cu două catarge şi velatură: două rande şi două focuri, al ing. Anania Mierloi, *din Constanţa, îşi profilează silueta suplă în dana portului Tomis. Lansarea la apă a fost urmată de probe pe mare, cu rezultate dintre cele mai bune. Actualmente se adaptează ambarcaţiei un motor „Steyer" de 70 c.p. — după care cuterul „DACIA" va aştepta la chei trecerea anotimpului rece.*

In primăvară, ing. Mierloi şi soţia sa, doi pasionaţi ai mării urmează să pornească într-o lungă croazieră.

SOCIETATEA EDDY MERCKX

Pînă mai deunăzi, monumentul naţional cel mai reprezentativ al Belgiei îl constituia **„Manneken Pis"**, statuia unui băiat care face (la doi paşi de primăria istorică a Bruxelles-ului şi spre încîntarea uimită a turistului general, obişnuit oricum cu alt tip de monumente-simbol) ceea ce îndeobşte părinţii interzic copiilor — să mai realizeze în pat, după 2—3 ani de existenţă. „Manneken Pis" este reprodus în cărţi poştale ca un „Turn Eiffel" al Belgiei, gravat pe scrumiere-suvenir ca un „Empire State Building" şi vîndut sub formă de dantele de Bruges, ceşti de cafea sau tirbuşoane. Uşor jenaţi probabil de natura specială a acestui simbol peste veacuri, şi dornici a-l explica ştiinţific (a explica înseamnă în politică a admite) cîţiva eseişti susţin că puştiul în chestiune a efectuat... în sfîrşit, ceea ce a efectuat, împotriva ocupantului spaniol, prin anul o mie şi cîteva sute. Posibil. Iar sublimarea în piatră a acestui act inedit de rezistenţă nu înseamnă altceva decît că belgienii — cărora vecinii francezi le neagă constant facultatea de a fi spirituali — au un simţ mai mult decît dezvoltat al umorului.

...Dar „Manneken Pis" e pe cale să fie detronat ca simbol. De vreo doi-trei ani încoace, împotrivă-i s-a ridicat amenințătoare **statuia vie a lui Eddy Merckx**. Campionul ciclist care, continuînd tradiţia marilor rutieri belgieni din clasa lui **Van Steenbergen** şi **Rik Van Looy**, şi întrecînd cu mult performanţele predecesorilor, prin cucerirea repetată (şi cum!) a Turului Franţei, a devenit „omul nr. 1" al ţării! Iar wallonii şi flamanzii s-au pus tacit de acord, ca şi cum ar fi acceptat o platformă comună, asupra primordialităţii ciclistului.

Vrei să trimiţi o ilustrată?

Fotografia lui Merckx se află la chioşc alături de Palatul Regal, de „la Grande Place" sau de „Atomiumul" care ilustrase expoziţia universală din Bruxelles.

Cauţi un ziar?

Patru reviste din cinci publică imaginea lui Merckx pe copertă, iar afişele comunică ştiri despre viaţa şi activitatea campionului, lăsînd pe un plan secund călătoriile regelui Baudouin sau conflictele din Orientul Mijlociu.

Intri într-o librărie: biografia lui Merckx stă pe acelaşi raft cu istoria oraşului Liège. Mi s-a spus că atelierele de broderii pregătesc dantele exprimînd victoriile ciclistului, iar apariţia pe piaţă a tirbuşoanelor e aşteptată de pe o zi pe alta. Egalarea în trei ani doar a recordului de popularitate pe care „Manneken Pis" îl deţine, fără contracandidat, de cîteva secole! Nu, mai mult, depăşire, deoarece dacă băieţelul foarte năzdrăvan a ocupat lumea oarecum minoră a „suvenirurilor", **Merckx a intrat direct în economia naţională.** Magazinele universale (Inno sau Bon Marché) afişează îmbrăcăminte Eddy Merckx, sîntem informaţi despre cămăşi E.M., iar gazetele dau ca certă înfiinţarea unor întreprinderi comerciale purtînd numele campionului. Fenomenul reprezintă un salt calitativ în materie, indicînd mi se pare intrarea sportului la Bursele de valori. Transformarea performanţei sportive în capital — transformare ce era pînă mai deunăzi cristalizată prin bluzele „Lacoste" (după numele tenismanului francez), prin barurile deschise de boxerii ieşiţi la pensie, prin organizarea sanatoriilor de cură şi refacere musculară, precum acela creat de fostul cîştigător al Turului Franţei, **Louison Bobet**, sau prin achiziţionarea de terenuri agricole, vezi **Jacques Anquetil** — cunoaşte zilele acestea în Belgia un moment istoric. Nu ştiu ce părere au experţii, dar am impresia că Occidentul asistă la apariţia unei noi pături economice: campionii. Altădată scop în sine pentru „amatori" şi prilej de ameliorare pur şi simplu a vieţii pentru profesionişti, competiţia devine mijloc.

Premiul nu se mai consumă, se investeşte.

Celebritatea se preschimbă din firesc prilej de satisfacţii, în „marcă"...

Dacă fiecare dintre soldaţii lui Napoleon purta în raniţă (şi-n principiu) un baston de mareşal, ciclistul profesionist poartă în bidoane un fotoliu de Director General.

AL. MIRODAN

Bruxelles, octombrie 1970

ATLET DUPĂ LUPTĂ

Stă jos
Şi mîinile-mpletite,
Pe gambele-adunate
Le ţine sprijinite,
Iar capul pe genunchi.

Nu doarme; se odihneşte;
Doar muşchii, de vibraţii sleiţi,
Trec lin în somn,
In timp ce-al lor unghi aspru
Se mlădiază dulce.

Stă nemişcat
Şi forma în marmură se schimbă.

VASILE DIACONESCU

REFLECŢII FOTBALISTICE

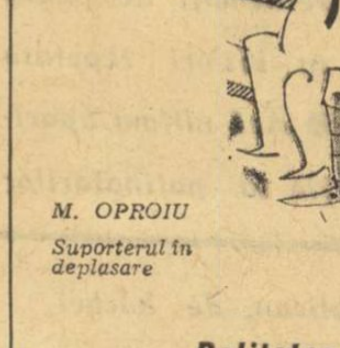
- *Echipele care „fac zid în jurul rezultatului" au, uneori, soarta... Meşterului Manole!*
- *Un joc presărat doar cu faze de fotbal nu este altceva decît un... fotbal cu amănuntul! Spectatorii vor însă fotbal... cu „ridicata"!*
- *Cum unii jucători ratează „copilăreşte", de ce n-am spune, cînd copiii joacă fotbal, că ratează... „ca oamenii mari"?!*
- *Cinci stele corespund unui arbitraj excelent! (Nu s-ar putea acorda... coniacului o stea în plus?!).*

PICĂTURI

- Marşul este un sport, în timp ce automobilismul este şi sport şi... transport.
- Cosmonautul are calităţi fizice şi psihice cu totul excepţionale şi realizează performanţe care îi solicită organismul mai mult decît orice sport.

Poate că, într-o zi se va numi „super sportman" sau „cosmos sportman".

UMOR ÎN CARICATURĂ

M. OPROIU

Suporterul în deplasare

Politeţea în fotbal

Desen de Daniel Ionescu, elev, prezentat la Expoziţia de artă plastică, iniţiată de Comitetul de cultură şi artă al municipiului Bucureşti.

— După dumneavoastră!

PROFESIUNILE RECORDMANILOR

Sînt oameni — şi nu puţini — care mai cred că recordmanul este de profesiune... recordman. Mai ales în afara stadionului, se bănuieşte că aceşti campioni ai imposibilului, aceste vedete încoronate sau nu ale secolului nostru nu au nici o altă preocupare şi obligaţie profesională.

Dar mi se pare de neconceput pentru lumea în care trăim, să ne închipuim că de dimineaţă pînă seara, oamenii stau pe teren, sub duş sau la masă — cu mii de calorii — iar după concursuri, la banchete, în bar sau pe Coasta de Azur.

Biografiile fals romanţate şi unele filme ipocrit gîndite au creat, poate, în mintea celor care condamnă lumea sportului pe aceşti trîndavi şi nepăsători oameni ai ratărilor de mai tîrziu. Dar noi v-o spunem categoric că nu este şi nu trebuie să fie aşa, citîndu-l pe Jacques Chaban-Delmas, primul ministru al Franţei şi fost jucător în naţionala ei de rugby, noi credem că sportul te schimbă fundamental fizic, psihic şi profesional. **„Mi-am transformat viaţa prin sport, nu numai pentru plăcerea vieţii, dar şi pentru educaţia caracterului".**

Şi Chaban-Delmas nu este singurul fost sportiv devenit ministru, aşa cum Joliot Curie sau Philip Noel Baker nu sînt singurii laureaţi Nobel care în tinereţe au fost performeri.

Fireşte, cei care dau ore nenumărate stadionului rămîn deseori legaţi de el, ca profesori, antrenori, medici: **Ter Ovanesian, Don Schollander, Alain Calmat** sau la noi **Elena Leuşteanu, Gheorghe Zîmbreşteanu, Gabriel Cherebeţiu.** Dar foarte mulţi dintre cei care au iubit sportul şi au reuşit în el performanţe de valoare olimpică sau mondială, îşi aleg alte profesiuni, şi credem că acest lucru este şi mai preţios pentru ideea sportului, fiindcă acolo unde sînt, ei pot apăra sau milita pentru adevărurile şi frumuseţea lui.

Este foarte plăcut să afli că celebrităţi ca **Elliot, Da Silva, Marcel Hansenne** fac gazetărie, iar **Gilbert Prouteau,** fost recordman al Franţei la triplu salt, se consacră şi în literatură.

La noi, din păcate, aceste exemple nu sînt atît de numeroase, dar ele vor deveni în deceniile următoare. Pînă atunci, putem saluta cu bucurie surpriza invaziei scriitorilor noştri în lumea sportului. Sportivii sînt datori o revanşă şi vă asigur că, mai devreme ori mai tîrziu, ei sigur şi-o vor lua.

Intima cunoaştere a corpului omenesc a făcut ca mulţi sportivi de performanţă să îmbrăţişeze medicina (**Lovelock, Mellerowicz, Bannister** sau **Baciu, Demeter, Ponova**), iar calculul atît de exact al legilor biomecanice a inspirat alegerea profesiunii de inginer (**Petre Cişmigiu, Lia Manoliu, Zeno Coste, Şerban Ciochină**).

Din rîndul profesorilor, presa a relevat după Tokio pe **Michael Larrabee,** campion olimpic la 400 m plat cu timpul de 45,1 şi profesor de matematică la un colegiu din California, în timp ce noi astăzi ne mîndrim cu **Carol Corbu,** recordmanul nostru la triplu salt, profesor de aceeaşi specialitate. Şi cum l-am uita pe **Bill Toomey,** recordmanul mondial la decatlon (8417 p), profesor de istorie şi engleză.

Să sperăm că va fi un bun arhitect recordmanul mondial de tir **Virgil Atanasiu** (precedent glorios **Gh. Lichiardopol** şi el arhitect, de două ori laureat olimpic) şi un bun actor sau cîntăreţ, trăgătorul **Marcel Roşca,** vicecampion olimpic la ultima Olimpiadă.

Bizare sînt preocupările în afara infiniţilor kilometri alergaţi de maratoniştii **Ron Hills** (inginer în textile, doctor în filozofie) şi **Gaston Roelants** (recenta expoziţie de pictură).

Cum să convingem pe cei tineri care îndrăgesc sportul, că numai echilibrîndu-l cu profesiunea şi cu alte gînduri frumoase în timpul liber, vor demonstra înaltele virtuţi ale stadionului?

Pentru noi, cei mulţi, ca şi pentru ei, nu trebuie să existe bucurie a mişcării în afara sportului, după cum nu există bucurie a vieţii în afara muncii. Cine crede altfel se înşeală amarnic şi plăteşte greu tribut existenţei!

VIRGIL LUDU

Penalty! Emoţia este firească. Trage Ropotan, dar lovitura va fi apărată de Matei.

LA „COLŢUL MORII", DUPĂ TĂIEREA CĂTINEI

F.C. URANUS BEZDEAD ŞI-A ÎNCEPUT ACTIVITATEA...

PRIMELE SUCCESE, PRIMELE NEVOI ŞI O SUGESTIE PENTRU METALUL TÎRGOVIŞTE

Zilele trecute am primit la redacţie un plic voluminos. Pînă aici, nimic deosebit. Zilnic primim asemenea scrisori. Ceva, totuşi, ne-a atras imediat atenţia. Expeditorul era... Uranus Fotbal Club. *Surpriza ne-a fost şi mai mare cînd am văzut ştampila de pe plic:* comuna Bezdead, *judeţul Dîmboviţa. Printre cele vreo douăzeci de pagini am găsit un blazon al clubului, un fanion (confecţionate ad-hoc) şi cîteva fotografii. Deci, este, într-adevăr, vorba despre un club care... se respectă. De fapt, despre ce este vorba? Aşa cum ne informează căpitanul formaţiei* Uranus F.C., Alin Ropotan, *acum vreo doi ani, în comuna Bezdead au luat fiinţă primele echipe de fotbal ale pionierilor: Dinamo şi Steaua. Curînd au apărut altele: Rapid, Steagul roşu, Olimpia şi Fulgerul.*

In unul din cele mai pitoreşti locuri ale comunei, în locul denumit „Colţul Morii", a apărut în anul următor un adevărat stadion. „Am tăiat cătina, am curăţat locul de buruieni şi mărăcini, am făcut bare şi tuşe, am amenajat un loc pentru dezbrăcat" *— ne scrie autorul epistolei. Proiecte de viitor? Minifotbaliştii din Bezdead vor să realizeze şi alte terenuri, să construiască un vestiar şi să facă rost de plase.*

Anul trecut au avut loc cîteva fuziuni de echipe. Astfel, la startul ultimului campionat s-au aliniat trei formaţii: F.C. Uranus, Olimpic şi Racheta, clasate, în final, în această ordine.

O dată cu pregătirile noului campionat a apărut la Bezdead şi prima revistă — editată de micii fotbalişti — care-şi propune să prezinte activitatea sportivă din comună. In primul număr — care ne-a fost expediat — este prezentat un scurt istoric al fiecărei echipe, cronicile meciurilor din campionatul trecut (cu formaţii, notele jucătorilor, echipa etapei şi golul etapei!), o rubrică externa, cuvinte încrucişate şi rebusuri, bineînţeles pe teme fotbalistice.

Iată, într-adevăr, o iniţiativă demnă de toată lauda, care ar putea fi extinsă în şcolile generale din mediul rural. Dar, pentru aceasta, copiii au nevoie de sprijinul şi îndrumarea celor mari. După cîte am înţeles, de acest lucru au nevoie şi minifotbaliştii din Bezdead, care anunţă în revista lor că sînt în căutarea unui antrenor şi nu ştiu cum să-şi procure echipament. Propunem echipei de fotbal Metalul Tîrgovişte — port-drapelul fotbalului dîmboviţean — să ia sub patronajul său team-urile din Bezdead. S-ar putea ca peste cîţiva ani să aibă numai de cîştigat din aceasta.

In legătură cu celelalte doleanţe pe care ni le semnalaţi, dragi fotbalişti din Bezdead, credem că trebuie să vă adresaţi Consiliului popular comunal din localitate, care, cu siguranţă vă va acorda tot sprijinul. Cît despre dorinţa de a ne trimite veşti în legătură cu activitatea sportivă din comuna voastră, nu ne rămîne decît să vă mulţumim anticipat.

Aşteptăm, deci, cît mai multe veşti de la voi. Pînă atunci, vă urăm succes în noul campionat.

Dan VLAD

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

FREDERIC MOISES, RUPEA. Am citit cu mult interes articolul dv. intitulat „N-ar fi cazul?" Adresîndu-vă lui Ion Poştaşu, desigur că aşteptaţi un răspuns. Să vi-l dau: ar fi cazul ca echipele noastre de fotbal să marcheze festiv momentul retragerii din activitatea competiţională a unor jucători care le-au apărat ani în şir culorile. Pînă acum, nu prea s-a făcut acest lucru. Şi, rînd pe rînd, aşa cum amintiţi dv., au părăsit arena, în indiferenţa cluburilor pentru care au luptat: Pahonţu (1952—1969, Petrolul), Kapas (1950—1964, U.T.A.), Apolzan (1950—1962, Steaua), Bone (1951—1962, Steaua), Cornel Popa (1958—1969, Dinamo Bucureşti), Zavoda II (1951—1964, Steaua), Mîndru (1956—1969, Progresul), Macri (1950—1965, Rapid), Sfetcu (1954—1969, Petrolul) etc., etc.

CONSTANTIN CĂRUNTU, BUCUREŞTI: „Ştiu că ţara geme de poeţi. Dar ce mai contează unul în plus? Vă trimit, deci, cîteva versuri". Am tras o... sperietură zdravănă, văzînd această introducere, dar ne-a venit apoi repede inima la loc, citind catrenul adresat Universităţii Craiova, care, la 30 septembrie, a fost eliminată, în condiţiunile ştiute, din „Cupa europeană a tîrgurilor".

M-a rugat să scriu o muză,
Că studenţii au o scuză:
Nu-ncepuse, pe cuvînt,
Anul de... învăţămînt!

ALEXANDRU PALACIESCU, PITEŞTI. 1) In ediţia din 1956 a campionatului, Petrolul a învins pe U.T.A. cu 9—0. Partida s-a disputat la... Bucureşti, pe stadionul „23 August". 2) Fiindcă mereu revin în discuţiile iubitorilor de fotbal cele două rezultate din palmaresul meciurilor Rapid — Petrolul, 6—1 şi următorul: 0—6, să dau lămuririle necesare. In returul campionatului 1962—1963, Rapid învingea Petrolul cu 6—1, dar în acelaşi an, în turul campionatului 1963—1964, Rapid pierdea cu... 6—0 în faţa aceluiaşi Petrolul pe care îl învinsese cu cîteva luni înainte cu 6—1. De necrezut? Inseamnă că nu cunoaşteţi fotbalul şi, mai ales, pe Rapid!

6-1
RAPID-PETROLUL
0-6

IACOB MIHAIL, BUCUREŞTI. „Am 17 ani şi doresc să devin arbitru de fotbal. Ce condiţii trebuie să îndeplinesc şi ce trebuie să fac?" Viaţa este atît de frumoasă, mai cu seamă la 17 ani, şi dv. vă gîndiţi să deveniţi arbitru de fotbal, apostrofat de public, criticat de cronicari, blestemat de echipe etc. etc. Oricum, mai trebuie să aşteptaţi un an. La 18 ani, căpătaţi... drepturile expuse mai sus, după ce, în prealabil, veţi fi urmat un curs de arbitri. Interesaţi-vă în acest scop la Consiliul municipal pentru educaţie fizică şi sport, strada Biserica Amzei nr. 6.

TATIANA BADULESCU, COMUNA POGOANELE judeţul Buzău. 1) Răducanu Necula, portarul Rapidului şi al echipei naţionale, este căsătorit şi are un băieţel: Cătălin. 2) Vreţi să-i felicitaţi pe cei de la U.T.A., pentru succesul obţinut în faţa lui Feijenoord, dar nu ştiţi adresa clubului arădean. V-o dau eu, deşi la ora actuală, la Arad, şi copiii din leagăn ştiu unde e U.T.A. Notaţi: strada Poetului nr. 1.

FLORICA DUMITRU, COMUNA LIMPEZIŞ, judeţul Buzău. „După marea surpriză pe care a provocat-o U.T.A., eliminînd în primul tur al C.C.E. pe Feijenoord, i-am dedicat echipei arădene o poezie". Am citit-o. N-a avut şansa U.T.A.-ei: a fost eliminată din primul tur! Nu e nimic: vă înscrieţi la anul, cu o nouă poezie!

Ilustraţii: **N. CLAUDIU**

Teribilii luptători

Schiţă umoristică de ALVARO DE LAGIGLESIA

Pe pînza întinsă a saltelei, cei doi luptători se răsuceau înspăimîntător. Corpurile lor, supuse îngrozitoarei apăsări a „cheilor" şi „preselor", străluceau acoperite de sudoare. Publicul, aprins de luptă, îşi aplauda îndrăcit favoritul.

Şi, în timp ce lupta continua cu furie implacabilă, cei doi luptători, uniţi într-o îmbrăţişare brutală şi cu chipurile crispate de durere, vorbeau:

— Şi nevastă-mea face prăjitura asta, dar cu trei ceşcuţe de zahăr în loc de patru.

— Cred că aşa e mai puţin săţioasă.

— Foitajul să fie fraged, ăsta-i tot secretul.

— Şi să nu aibă prea multă vanilie. Imi permiteţi să vă răsucesc puţin braţul ăsta?

— Vă rog. De obicei, cît timp lăsaţi prăjitura în cuptor?

— Două ore, ca să se rumenească bine. De ce nu veniţi să luaţi ceaiul cu noi într-o zi, ca s-o şi gustaţi?

— Slăbiţi, vă rog, puţin apăsarea genunchiului pe plămînii mei, ca să vă pot răspunde.

— Aşa?

— E suficient, mulţumesc. Săptămîna asta nu putem veni, pentru că unul din băieţi are tuse convulsivă.

— Bietul îngeraş!

— Mă resemnez pentru că sînt boli prin care trebuie să treacă toţi copiii.

— Bineînţeles. Şi cu cît mai curînd, cu atît mai bine. Băiatul meu a făcut pojar la 14 ani şi am crezut că se duce. Dar nu s-a dus.

— Ce mai face soţia dumneavoastră?

— Biata de ea, o ţine-ntr-un...ah!

— Vreţi să spuneţi că o ţine-ntr-un... ţipăt?

— De ţipat, ţip eu, pentru că o să-mi rupeţi piciorul.

— Fiţi sigur că n-am vrut. Dar ştiţi cum e: dacă nu strîngi puţin, publicul zice că trişezi.

— Aşa, şi cum vă spuneam, pe nevastă-mea o tot chinuie crizele de lumbago.

— Vai, săraca! Mie mi-e groază de lumbago. Acum cîţiva ani, cînd i-am rupt coloana vertebrală negrului ăluia care era campion american, m-a încercat şi pe mine.

— E normal. Cum ne tăvălim mereu pe saltele, în poziţii incomode...

— Da, dar m-am vindecat cît ai zice „peşte", cu apă de Campunzanete.

— Tot vă mai petreceţi vacanţele la Campunzanete?

— De atunci mereu. Copiilor le face foarte bine. Clima de acolo e mană cerească pentru pofta de mîncare.

— Noi mergem la munte. De obicei, seara se răcoreşte. Şi cînd nu se răcoreşte, ne băgăm capul sub cişmea şi ne răcorim singuri.

— Fetiţa dumneavoastră e de-acum o domnişoară.

— A împlinit luna trecută 15 ani.

— Nasul e tot al mamă-sii.

— Tot al mamei şi ceva dintr-al meu. De asta e aşa de lung.

— Ai mei, în schimb, seamănă cu un domn care stă la un etaj mai jos.

— Cu copiii, nu se ştie niciodată...

— Ştiţi că nu l-am mai văzut de mult pe Ramirez, luptătorul acela simpatic care mi-a rupt clavicula anul trecut...

— Cred că s-a-nsurat... Şi acuma îl bate nevastă-sa pe el.

— E un băiat deştept.

— Şi muncitor. L-am văzut luptînd pînă seara tîrziu. Şi cînd ajungea acasă, ţinea contabilitatea unor magazine.

— A bătut gongul. Va trebui să ne despărţim.

— Cred că aţi cîştigat la puncte.

— Bine! data viitoare cîştigaţi dumneavoastră şi sîntem chit.

— Şi eu zic la fel! azi pentru tine şi mîine pentru mine. Important este că ne-am simţit foarte bine împreună.

— Omagiile mele, soţiei dumneavoastră.

— Asemenea din partea mea. Petrecere frumoasă.

— La revedere.

Traducere: A. SOIMULESCU